

מפגש עם עיתונאים מגרמניה שהגיעו לביקור בישראל נחרת עמוק בלבי. אף שהשואה עדיין עומדת בינינו, היו כמה רגעים מרגשים

נתנאל אלישיב | 19:32 21/12/2011

תגיות: גרמניה, ישראל

במסגרת מאמציי לתת כתף להסברה של מדינת ישראל בכלל ולהתיישבות ביו"ש בפרט, פגשתי לאחרונה קבוצה המורכבת ברובה מעיתונאים גרמניים. התבקשתי לספר להם על המכינה הקדם-צבאית ביישוב שלי, עלי, וכמובן, אף מילה על השואה.

אבל נרצה או לא נרצה, בין המילים שלי ובין המבטים שאנו מחליפים בינינו, השואה שם, והם יודעים זאת ואני יודע זאת, ולא אני ולא הם אומרים על כך מילה. שלוש תמונות מן המפגש נחרתו בי.

תמונה ראשונה: אני מנסה להסביר לאורחים מגרמניה מהו צה"ל עבורנו. וכך אמרתי להם: "היהודים בארצות אירופה היו מזוהים בעיקר עם התחום האינטלקטואלי, המדעי והפיננסי, ולא עם פעילות צבאית, אולם האמת היא שיהודים רבים נלחמו עבור מדינות הלאום שבהן הם גרו, ופעמים שהם אף נלחמו איש נגד אחיו.

"לדוגמה, במלחמת העולם הראשונה התגייסו לצבא גרמניה 100,000 יהודים. 12,000 מהם חזרו בארונות. כמובן שזה לא הפריע לאנטישמים כמו אדולף היטלר לטעון שהיהודים אשמים בהפסד במלחמה. היטלר התגאה כל ימיו בצל"ש שקיבל על שירותו כלוחם בצבא גרמניה במלחמה, אולם הוא מעולם לא סיפר שצל"ש זה הוענק לו על ידי סגן הוגו גוטמן, מפקדו היהודי".

גוטמן השני

אני עובר לשנת 2002. "הייתה לנו תקופה קשה מאוד כאן בארץ, הפלסטינים ביצעו נגדנו פיגועי טרור איומים, ולקח לנו שנתיים עד שסוף סוף הבנו שאין ברירה אלא לצאת לאופנסיבה כוללת נגד ארגוני הטרור", אני מסביר להם. "במסגרת מבצע זה, שכונה 'חומת מגן', ביקר הרמטכ"ל דאז, שאול מופז, את הכוחות שלחמו באזור ג'נין. מופז נדהם לראות קצין בדרגת סא"ל מסתובב בזירה כשחולצתו קרועה. בתחילה ביקש לנזוף בקצין המרושל, עד שאלוף פיקוד מרכז הסביר לו שהקרע בחולצה הוא בגלל שאמו נפטרה יום לפני כן. הקצין יצא להלוויה וחזר כדי להמשיך לנהל את הקרב. מופז ניגש אליו ואמר לו לחזור הביתה ולשבת שבעה, בפקודה.

תגובתו של הקצין הייתה:

'אני נשאר עם חיילי ואני לא מוכן לקבל שום פקודה לעזוב אותם, אני לא מפקיר חיילים בשעת לחימה... הדבר היחידי שינחה אותי ברגע זה הוא צוואתה של אמי, ניצולת שואה אשר כל משפחתה נרצחה, שהתקשרה אליי לפני שנפטרה כדי לחזק את ידי בלחימה'. שמו של הקצין היה גוטמן".

"אינני יודע", אמרתי לגרמנים, "אם קיימת קרבה משפחתית בין הוגו גוטמן ממלחמת העולם הראשונה לבין גוטמן מ'חומת מגן'. אני רק יודע דבר אחד – הוגטמנים תמיד נלחמו, בעבר זה היה עבור מדינות זרות שבמוקדם או במאוחר נעצו סכין בגבם, ואילו היום אנחנו נלחמים בעד עמנו ובעד ארצנו, ולא נתונים עוד לחסדי זרים, וכך זה יישאר". בעיניהם ניכרו הבנה והזדהות.

"בעם שלנו הספרים אינם רק ידע, הם חיים"

תמונה שנייה. בסוף המפגש ניגש אליי אחד העיתונאים וביקש שאסביר לו מה בדיוק התלמידים עושים כאן במשך היום.

"אם אתה באמת רוצה לדעת", עניתי, "בוא איתי מהר, לפני שהאוטובוס יברח לך". פתחנו בריצה קלה לכיוון בית המדרש, עמדנו יחד בכניסה לאולם והוא ראה מחזה שכנראה לא ראה מימיו: אולם מלא באנשים צעירים ומוכשרים, יושבים בזוגות ורכונים מול ספרים ישנים, כתובים באותיות עבריות.

"הם לא מקבלים כאן שום דבר פורמאלי", אמרתי לו, "לא תואר ולא תעודה, אבל הם מקבלים כאן תחושה של זהות ומשמעות, כי בעם שלנו הספרים אינם רק ידע, הם חיים". לא יכולתי שלא לחשוב על אינספור ספרי תורה ותלמוד שהושחתו בשנים הרעות ההן, והנה עומד לידי בן לאומת הרוצחים, מביט בהתפעלות בלומדי התורה, ובסוף אומר לי, רגע לפני עלייתו לאוטובוס: "אילו הייתי יהודי, הייתי בא ללמוד כאן".

לחלוחית בעיניים - לי ולהם

מרגשת מכל בעיניי הייתה התמונה השלישית. עשרות גרמנים פוסעים לכיוון האוטובוס שממתין להם, ובדיוק עוברים ברחוב עשרות ילדים וילדות מגן הילדים ומשננים פסוקים בקול רם תוך כדי הליכה עם הגננת, והגרמנים מתרגשים למראה הילדים הטהורים, חלקם עם פאות וציציות מתנפנפות, ממש כמו אותם ילדים שהובלו להשמדה על ידי אבות אבותיהם.

והם אינם מתאפקים, והם מושיטים את ידיהם כדי ללטף את הילדים הרכים ומחייכים אליהם. ואני אינני יודע אם הלחלוחית בעיניהם היא בשל אותה הסיבה שיש לחלוחית בעיניי.

רוצה לקבל את כל המבזקים של **מזחמערוב** לסלולרי שלך? לחץ כאן